

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

**KORKU
TUNELİ**
Tehlikeler Evi

GENÇ HAYAT

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

Yazar, 1946 yılında İstanbul'da doğdu. Beyazıt Beşinci İlkokulu, İtalyan Ortaokulu ve Pertevniyal Lisesi'ni bitirdi. Ardından, girdiği İstanbul Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nden mezun oldu. İstanbul Üniversitesi'nden Umumî Psikoloji (tezli), Tecrübî Psikoloji, Felsefe ve Çapa Tıp Fakültesi'nden de Psikiyatri sertifikalarını aldı.

1971 yılında "Altinköprü Yayınevi"ni kurarak, kendi eserlerini bu yayınevi bünyesinde yayımlamaya başladı. Bugün çeşitli konularda yayımlanmış yetmiş aşkın telif eseri bulunmaktadır. Kimi dergilerde yayınlanan makalelerinin yanı sıra psikoloji, çocuk eğitimi ve çocuk edebiyatı alanında çok sayıda çalışması vardır.

Kurucu ortaklarından olduğu "İlgi Yayıncılık" ve "Güçlü Yayıncılık" bünyesinde de Türk yayın hayatına hizmet eden yazar, yirmi yıl "Ders Kitapları Anonim Şirketi"nin tasarım ve yayım müdürlüğünü sürdürdükten sonra emekli olmuştur. Yaşamını hâlen Yalova'da sürdürmekte olan yazarın psikoloji, eğitim ve çocuk edebiyatı alanlarındaki eserleri Hayat Yayın Grubu tarafından yayımlanmaktadır.

Hayat Yayınları

- Çocuk Psikolojisi
- Genç Kız Psikolojisi
- Genç Erkek Psikolojisi
- Şahsiyet ve Karakter Analizi
- Beden ve Yüz Yapısıyla Karakter Analizi
- El Yazısıyla Karakter Analizi
- Psikolojik Testler ile Karakter Analizi

Genç Hayat

Serüven Peşinde Dizisi

- Batık Kent'e Yolculuk
- Ateş Kent'ten Kaçış
- Bizans'ın Gizli Hazinesi
- Uzayın Tutsakları
- Hayalet Gemi
- Kızıl Ejder
- Yedi Belâ Çetesi
- Korkunç Tuzak
- Efsaneler Gezegeni
- Katil Kim?
- İstanbul'da Tehlike
- Pirî Reis'in Hazinesi
- Kayıp Prens
- Büyük Soygun
- Çin Seddi'nin Ötesinde
- Oyun İçinde Oyun
- Altın Maske
- Korku Sirki
- Uzaydaki Düşman
- Deniz Kurdu
- Kâhin
- Tehlikeler Gezegeni
- Kâbus Şatosu
- Günlükteki Sır

Macera Geçidi Dizisi

- Kanıt Peşinde
- Ajan X
- Batıktaki Hazine
- Yeni Dünyalarda
- Sultanın Altınları
- Tehlike Çemberi
- Gol Kralı Kaçırıldı
- Lanetli Miras
- Ölümcül Takip
- Altın Kent'in İzinde
- Uzaylılar Dünya'da
- Yaşamak İçin
- Büyük Yarış
- Tehlikeli Oyun
- Ölümden Kaçış
- Robotlar Cehennemi
- Hazinesinin Peşinde
- Kod Adın Bukalemun
- Çalınan Tablo
- Tanık Tehlikede
- Müze Sokağı Cinayeti
- Kıyamet Yıldızı

Korku Tüneli Dizisi

- Yarasalar Vadisi
- Canavarlar Adası
- Korkunç Palyaçolar
- Tehlikeler Evi
- Yasak Gezegen
- Cesaret Sınavı

Gol Kralı Sensin Dizisi

- Yıldızın Doğuyor
- Yıldızın Parlıyor
- Milli Takımdasın
- Avrupa'nın Yıldızısın
- Bir Dünya Yıldızısın
- Teknik Direktörsün

Çilek Kitaplar

- Hayvanlar Dünyasından Masallar
- Masal Bulutu
- Kral Aslan Kara Korsan'a Karşı
- Kral Aslan Büyük Tufan
- Çevreciler İş Başında (10 Kitap)
- Kral Aslan Masallar Dünyasında

KORKU TUNELI

Her kitabını soluk soluğa
okuyacağınız yeni bir dizi

› Yarasalar Vadisi

› Canavarlar Adası

Korkunç Palyaçolar

› Tehlikeler Evi

› Yasak Gezegen

KORKU TUNELİNE GİRİN
CESARETİNİZİ TEST EDİN!

Cesur Dostum,

Elindeki kitabı bugüne kadar okuduğun diğer kitaplar gibi okumayacaksın!. Sayfa altlarındaki yönlendirmeleri kullanarak ilerleyecek ve zaman zaman önemli kararlar vereceksin..

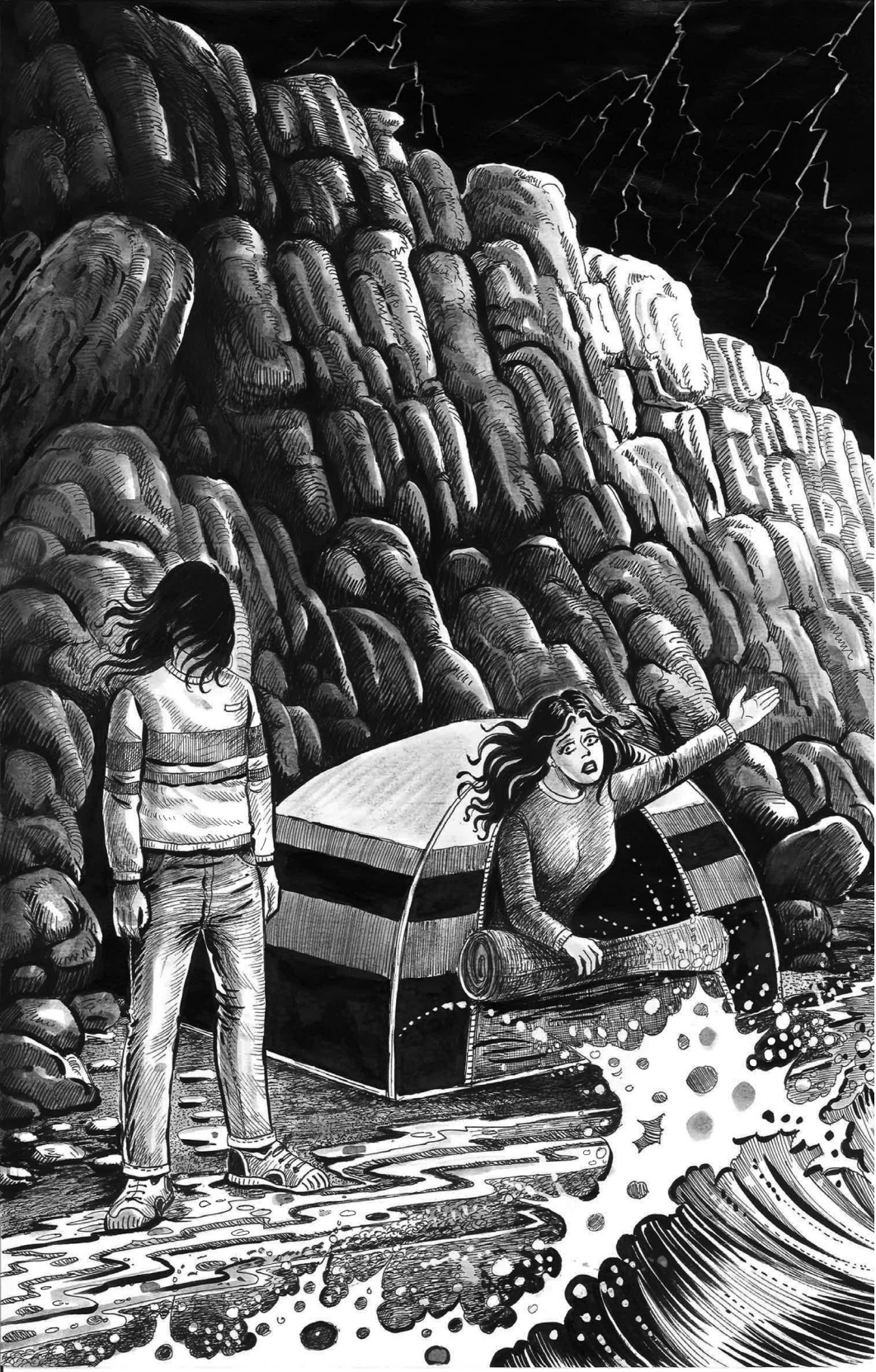
Zaten okuyacakların, senin bu kararlarına göre değişecek ve gelişecek. Yapacağın her seçim sonrasında, kitabın farklı bir sayfasına gidip yaptığın seçime göre farklı bir olay yaşayacaksın. Bu yüzden maceranın sonunu da senin kararların belirleyecek.

Yalnız dikkat et! Yapacağın seçimlerin sonucunda çok parlak başarılar kazanabileceğin gibi, ürkütücü sonuçlarla da karşılaşabilirsin. Kararlarını verirken, seçimlerinin sana yükleyeceği sorumluluğun bilincinde olmalısın.

Umarım hep doğru seçimler yapar ve mutlu sona ulaşırsın. Ancak kötü bir sonla karşılaşsan bile sakın yılgınlığa kapılma! Kazandığın deneyimle şansını yeniden dene. Ta ki dilediğin başarıya ulaşana dek! Unutma, yaşam bir maceradır. Başarı için savaşan, sonunda mutlaka kazanır.

Korku Tüneli, her kitabını soluk soluğa okuyacağın bir dizi... Ancak bu kitaplar, karşı karşıya kalabileceğin güç ve çelişkili koşullarda karar verme yeteneklerini de geliştirecek. Ulaştığın olumlu veya olumsuz sonuçlar karşısında doğru tepkilerde bulunmaya yönlendirecek. Böylece kişiliğini de geliştirecek. Önemle öneririm.

Psikolog Tuncel Altıncöprü

*Korku, umutların güvesidir.
İçinize korku girmesin.
Tüketene kadar kemirir.*

TEHLİKELER EVİ

Haber peşinde koşan bir gazetecisiniz. Fotoğrafçı arkadaşınız Gizem'le birlikte, sakin bir koyda kamp kurup gecelediniz. Ancak gecenin bir yarısında, gök gürültüleriyle uyanıverdiniz. Küçük kamp çadırınızın içi, ardı ardına çakan şimşeklerin ışıklarıyla gündüz gibi... Yattığınız yerden bir de doğruluyorsunuz ki suların içindesiniz.

Çadırınızın fermuarını açıp emekleyerek dışarıya çıkıyorsunuz. Delice esen rüzgâr, çadırınızı daha o anda yerinden söküp götürüyor. Şaşkın gözlerle çevrenize bakıyorsunuz. Doğa çıldırmış. Fırtına, denizi önüne katmış; dalga dalga bulunduğu kumsala taşımış. Daha birkaç saat önce onlarca metre ilerinizdeki deniz, şimdi ayaklarınızın dibinde...

O anda, yanınızdaki çadırdan dışarıya sizinle aynı yaşlarda bir genç kızın başı uzanıyor. Onun çadırı da, adımını dışarıya atmasıyla, rüzgârın önüne katılıp gözden yitiveriyor. Kız korkudan irileşmiş gözlerle yanınıza gelip, "Kıyamet kopuyor sanki." diyor. "Deniz tüm kumsalı kaplamış. Rüzgâr da, şiddetleniyor. Sanırım bu koşullar altına, burada kalamayız."

Ardı ardına çakan şimşeklerle ışığa boğulan küçük koyun en uç noktasını göstererek, "Şuraya bir baksana Gizem!" diyorsunuz umutsuzlukla. "Deniz, aşağıya indiğimiz keçi yolunun önünü kapatmış. Oradan çıkmaya kalkışırsak, kıyıya vuran dev dalgalara kapılırız. Ne yazık ki bu kumsalın tek çıkış yolu da o... Fırtına dinmeden buradan çıkamayız."

Kız, dizlerine doğru yükselen dalgaları göstererek, "Burada kalırsak da sonuç değişmeyecek ama." diyor. "Fırtına şiddetlendikçe, dalgaların gücü ve yüksekliği artıyor. Bir an gelecek, bizi buradan kopartıp açık denize, dev dalgaların arasına sürükleyecek. Bu da sonumuz demek... Ne yapıp edip, buradan çıkmanın bir yolunu bulmamız gerek..."

"Fırtına dinip deniz durulmadan, bu koydan çıkmanın bir yolu yok gibi görünüyor Gizem... " diyorsunuz ümitsizce. Ancak hemen ardından aklınıza gelen bir fikirle, "Koyun öte ucunda, şato kalıntısı gibi garip bir yapı vardı." diyorsunuz. Oraya sığınabilirsek, belki bu fırtınayı atlatabiliriz. "

Birkaç yüz metre ötenize düşen dev şimşek ve onu izleyen gök gürültüsü, sözünüzü tamamlamanıza izin vermiyor. Buna bir de bardaktan boşanırcasına inen sağanak eklenince; kız, "Haydi o zaman..." diyor. "Nereye gideceksek gidelim bir an önce."

O sağanağın altında ve yer yer kıyıya kadar ulaşan dev dalgalarla boğuşa boğuşa, yalıyor boyunca koşuyorsunuz. Defalarca dalgalara kapılma tehlikesi yaşıyorsanız da, sonunda koyu sınırlayan buruna ulaşmayı başarıyorsunuz. Kumsalı kesen bu burunun bitiminde yükselen taş yapının tabanı kayalıklarda; sonuysa, yalının doruğunda...

Duvarlarını döven dalgalar, tepesinde çakan şimşekler ve kayalıklara oyulmuş merdiveniyle ürkütücü bir yapı bu aslında. Bir ona, bir de açık denize sürüklenmemek için güçlükle direnebildiğiniz dev dalgalara bakıyorsunuz. Sonra da ani bir kararla, yapının yanı sıra kumsaldan yalıyarin doruğuna doğru yükselen taş basamaklara doğru atılıyorsunuz. O basamakların bir yanı kayalıklarda, ama diğer yanı uçurumda...

Sekiz - on basamak çıkar çıkmaz, binanın birinci kat hizasına ulaşıyorsunuz. Arkanıza dönüp baktığınızda, Gizem'i kumsalda, dalgaların arasından sizi izlerken buluyorsunuz. "Niye duruyorsun öyle orada? Gelsene buraya!" diye sesleniyorsunuz kıza. "Senin o durduğun yer, buradan çok daha tehlikeli aslında..."

Oysa Gizem, kararsız... Çıksam mı çıkmasam mı diye düşünüyor. Binanın taş basamaklarında çatlayıp üzerine boşalan dalgaların arasından sesini size duyurmaya çalışarak, "O yıkıntıya girmenin, iyi bir fikir olduğundan emin misin sen?" diye soruyor. "Buradan bakınca o bina, bana hiç de güvenli bir yermiş gibi görünmüyor."

Bulduğunuz yerde rüzgâr, sizi savurup aşağıya atacakmış kadar sert esiyor. Rüzgârın ve dalgaların uğultusunu bastırmaya çalışarak, "Önerebileceğin daha iyi bir seçenek mi var Gizem?" diye soruyorsunuz. "Varsa, hemen söyle! Ben sana uyarım. Fakat eğer yoksa, şu fırtınanın ortasında durup da böyle tartışmayalım. Bak, ben şu anda bile, dalgaların ulaşamadığı bir noktadayım. Hele sen de yukarıya bir gel. Seçimini burada yaparsın. İstersen yağmurdan ve fırtınadan korunmak için içeriye girip binaya sığınırısın. İstersen merdivenin üzerinde kalırsın."

Bu son sözleriniz onu ikna etmiş gibi görünüyor. Kız, kısa bir kararsızlık anının ardından, peşiniz sıra basamakları tırmanmaya koyuluyor. Saniyeler içinde de yanınıza ulaşıyor. Giderek sertleşen rüzgârla aşağıya savrulmamak için kolunuza tutunduktan sonra, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye soruyor. "Bu merdivenin nerede bittiği görünmüyor. Yukarıya doğru tırmanmaya devam ediyor muyuz?"

Üzerinde bulunduğunuz merdiven sahanlığının sağında, binanın kemerli girişine giden küçük bir taşlık görüyorsunuz. Bu taşlığı aşılıyor ve kapısının yerinde yeller esen girişten içeriye bakıyorsunuz. O anda çakan şimşeklerin ışığıyla çerçevesiz pencereler ve çıplak taş duvarlardan başka bir şey göremiyorsunuz.

Gizem'e dönüp, "Burada rüzgâr, pencerelerin birinden girip diğerinden çıkıyor." diyorsunuz. "Bu ayazda ve ıslak vücutlarımızla geceyi çıkartabilir miyiz burada, hiç bilemiyorum. İstersen yukarıya doğru tırmanmaya devam edelim. Belki üst katlarda, geceyi geçirebileceğimiz daha korunaklı bir yer buluruz."

Kızın gözü o anda, sonu gecenin karanlığında kaybolan merdivenin üst basamaklarında... "Bu merdiven de hiç güven vermiyor ki insana..." diyor ağlamaklı bir ses tonuyla. "Her an ayağımın altından kayacak, ben de aşağıya düşeceğim sanıyorum basamakları tırmandıkça. Geceleyeceğimiz korunaklı bir yer ararken, canımızdan olmayalım sonunda. Ne diyeyim, bilemiyorum ki. Sen karar ver en iyisi."

Geceyi, önünde bulunduğunuz birinci katta geçirecekseniz, yandaki sayfadan devam ediniz.

Daha korunaklı bir yer bulma umuduyla tırmanmaya devam edecekseniz, lütfen 23. sayfaya gidiniz.

Aslında siz de Gizem gibi düşünüyor; onun, merdiven konusundaki kaygılarını paylaşıyorsunuz. Bu taş basamakların, yukarılara doğru tırmandıkça sorunlar çıkartacağına inanıyorsunuz. Giderek güçlenen rüzgârın ve o rüzgârla yüzünüze kamçı gibi çarpan yağmurun, düşme tehlikesini artıracığına da...

O yüzden, "Hele şu kata girip bir bakalım Gizem." diyorsunuz. "Belki içerilerde, daha korunaklı bir oda buluruz. Bulamazsak, o zaman oturup ne yapacağımızı konuşuruz." Böyle diyor ve ardı ardına çakan şimşeklerin ışığından da yararlanarak bulunduğunuz katı dolaşmaya koyuluyorsunuz.

Fakat bu yapının çok karmaşık bir planı var... Labirenti andıran bir koridor boyunca dizilmiş sağlı sollu odalar... Üstelik bunların hepsi denize bakmaktalar. Tabii camsız ve çerçevesiz pencerelerinden giren rüzgârı da, yağmuru da olduğu gibi içeriye alıyorlar. Odalara girip çıktıkça, "Bu katta geceleymeyiz Gizem." diyorsunuz. "Burada kalmanın, dışarıda gecelemeden farkı yok... İstersen yeniden dışarı çıkıp merdivenlerden bir üst kata ulaşmayı deneyebi..."

Fakat sözünüzü tamamlayamıyorsunuz. Çünkü tam da o anda, koridordaki son odadan dışarıya çıkan kapkara bir kediyle karşılaşıyorsunuz. Gözleri karanlıkta iki kor gibi parlayan hayvan, bir an kapının ağzından durup size bakıyor. Bir çığlığı andıran tiz bir sesle miyavladıktan sonra da, koridorun sonundaki merdivenlere doğru ilerliyor. Kara kedi bir süre de; biri aşağıya inen, diğeri yukarıya çıkan bu merdivenlerin önünde durup size bakıyor. Âdeta kendisini izlemenizi istemişçesine miyavladıktan sonra da, aşağıya inen basamaklarda gözden kayboluyor.

Kızı elinden tutup peşiniz sıra sürüklemeye çalışırken, "Haydi, gel Gizem." diyorsunuz, "Gidip bir bakalım şu kara kediye. Merak ettim şimdi; bu hayvan böyle nereye gidiyor diye."

Oysa Gizem, sizi izlemeye hiç istekli görünmüyor. Bir yandan gelmemek için ayak direrken, bir yandan da, "Sen hiç böyle bir kedi gördün mü Allah aşkına?" diyor. "Baksana, gözleri kor gibi parlıyor. Söylesene hem bana, terk edilmiş bir evde, bu kara kedi ne arıyor? Kimin kedisi bu? Ona kim bakıyor?"

Sizin kıza yanıt vermenize fırsat kalmıyor. Koridora inen merdivenin basamaklarında kısa kollu gömleği, şortu ve spor ayakkabılarıyla telaşlı bir adam beliriyor. Daha sizi görür görmez, "Gördünüz benim eşi siz?" diye soruyor. "Kıvırcık saçlı, beyaz elbiseli bir kadın... Ne kadar oldu bilmiyorum. Arıyorum, arıyorum. Bulamıyorum."

"Biz de daha yeni geldik buraya, ama..." diye yanıt veriyorsunuz adama. "Az önce şu merdivenlerden aşağıya inen garip bir kediden başka bir şey görmedik. Peki, siz buraya nereden geldiniz? Kumsalda sizi de, eşinizi de hiç görmedik."

Adam sorunuza yanıt vermek yerine, "Kızıl gözlü, kara kedi mi?" diye soruyor bu kez de. "Benim eş, o kediye sevmek için gitti. Sonra geri gelmedi. Belki birlikte onlar şimdi." Adam bu sözleri der demez, kedinin indiği merdivene doğru atılıyor.

Adamın peşi sıra bodrum kata inecekseniz, lütfen yandaki sayfadan devam ediniz.

Adamın geldiği merdivenden yukarıya çıkmayı deneyecekseniz, 42. sayfadan devam ediniz.

Adama, "Dur, bekle! Biz de seninle geliyoruz." diye sesleniyorsunuz. Sonra da onun hemen ardından basamakları inmeye koyuluyorsunuz. Ancak merdivenin son basamağına vardığınızda, bir duvar kesiyor önünüzü. Bir adım öteye gidemiyorsunuz. Üstelik ne az önce gördüğünüz adam var ortada, ne de kara kedi... Duvarın sağını yokluyorsunuz, solunu itiyorsunuz. Ne içinden geçip ilerleyebileceğiniz bir gedik, ne de gizli bir geçit bulabiliyorsunuz.

Gizem, "Ben uyarmıştım seni." diyor. "Bu yapı tekin bir yere benzemiyor. Haydi! Başımıza bir iş gelmeden çıkıp gidelim şuradan bari. Burada bulunmak bile ürkütüyor artık beni."

Az önce indiğiniz basamakları geldiğiniz hızla tırmanıyorsunuz. Koridorun başına varır varmaz da, bu kez adamın geldiği merdivene yöneliyorsunuz. Ancak onun da yerinde yeller esiyor. Gizem korku içinde, "Bu nasıl bir şey böyle?" diye çılgılığı basıyor. "Sanki biri bizimle eğleniyor. Koş haydi! Belki odalardaki pencerelerin birinden dışarı kaçabiliriz?"

Bütün odaları tek tek dolaşılıyor; o camsız, çerçevesiz pencerelerin birinden kaçıp kaçamayacağınızı anlamaya çalışıyorsunuz. Ardı ardına çakan şimşeklerin ışığıyla; sağanak hâlinde yağın yağmurdan ve bulunduğunuz binayı döven dev dalgalardan başka bir şey göremiyorsunuz. Anlaşılan yapabileceğiniz bir şey yok... Pencerelerden de dışarı çıkamıyorsunuz.

"Burada kısılıp kaldık." diye ağlayarak koridorun öte ucuna doğru koşan Gizem'in peşine takılıyorsunuz. Odaların sıralandığı koridoru boydan boya aşırıyorsunuz. Fakat o da ne? İçeriye girdiğiniz kemerli geçidin önü de bir duvarla kapalı değil mi?

Fakat koridorun sağında, aşağıya inen başka bir merdiven var... Bu, daha önce olmayan, ya da sizin görmediğiniz başka bir merdiven... Hıçkırığa hıçkırığa ağlayan kızın yanına yanaşıp, "Birisinin bizimle oyun oynadığı kesin Gizem..." diyorsunuz. "Haydi, gel! İnip bir anlayalım. Bakalım bu basamaklar bizi nereye götürecektir?" Karanlıkta, duvarları yoklaya yoklaya basamakları bir bir iniyorsunuz. Neyle karşılaşacağınızı bilemediğiniz için yüreğiniz ağzınızda...

Gizem, "Şu uğultuyu duyuyor musun?" diye soruyor alt basamaklara doğru yaklaştıkça. "Dalgaların ve rüzgârın sesi, bulunduğumuz binanın içinde âdeta..."

Son basamağı da inip düze ayak bastığınızda, "Evet!" diye yanıt veriyorsunuz siz de ona. "Sadece dalgaların ve rüzgârın sesi değil bu, ama... Sanki biz, dışarıdayız şu anda... Rüzgârın esintisini, denizin kokusunu hissetmiyor musun sen yoksa? Evet... Evet... Sanırım açık havadayız biz şu anda."

Birden, çok güçlü bir şimşek çakıyor. Çevreniz, birkaç saniye için de olsa gündüz gibi aydınlanıyor. İşte, bu süre bile, bir yer altı mağarasında olduğunuzu anlamanıza yetiyor. Tepesindeki obruk deliğinden gökyüzünün görüldüğü, denizin içine kadar girdiği dev bir yer altı mağarasında bulunuyorsunuz.

Ardı ardına çakan şimşeklerin ışığından yararlanarak bulunduğunuz mağarada ilerlemeye, çevrenizi tanımaya çalışıyorsunuz. Attığınız her adımda, ayağınızın altında çatırdayan bir şeyler var... "Gizem, "Kurumuş dal parçaları bunlar galiba... Nasıl gelmişler acaba bu mağaraya?" diyerek onlardan birini yerden alıyor. Almasıyla da, "Fakat kemik bunlar... İnsan kemikleri..." diyerek çığılığı basması bir oluyor.

Kızın elindeki kemiği fırlatıp atmasıyla, az önce indiği merdivene doğru koşması bir oluyor. Düşe kalka ulaştığı basamakları soluk soluğa tırmanıyor. Ancak merdivenin tepesinde vardığında, yolunu kesen duvarın önünde çakılıp kalıyor. Bu duvarı hıçkırıklar içinde yumruklarken, "Aman Allah'ım." diyerek ağlıyor. "Yine duvar çıktı önümüze. Galiba sonunda burada ölüp birer iskelete dönüşeceğiz biz de."

Siz bir süre daha, bulunduğunuz yerde kalıyorsunuz. Çakan şimşeklerin ışığından yararlanarak çevrenizi araştırmayı sürdürüyorsunuz. Otuz - otuz beş metre ötenizdeki mağara duvarında, kayaların oyulmasıyla oluşturulmuş, taş bir taht durmakta... Bir iskeletin, kral edasıyla kurulup oturduğu, yine bir iskelet taht bu ama... İskelet de, sağ elinin işaret parmağıyla bir yeri gösteriyor âdeta size.

İster istemez başınızı çevirip iskeletin gösterdiği yere bakıyorsunuz. Kayaların oyulmasıyla oluşturulmuş, yarım metre genişliğinde bir patika var burada da... Döne döne tepenizdeki obruk deliğine kadar ulaşan, bir yanı uçurum, taş bir yol... Tabii bütün bunların bir amacı, bir anlamı olması gerekiyor.

Düşünceli adımlarla merdivene doğru ilerliyorsunuz. Taş basamakları tırmanıyor ve duvarın dibine çöküp kalan Gizem'in yanına oturuyorsunuz. Hıçkıra hıçkıra ağlayan kıza, "Merak etme Gizem!" diyorsunuz. "Burada ölmeyeceğiz. Gizemli ev sahibinin kimseye zarar vermek gibi bir amacı yok... O sadece evine izinsiz giren insanları dışarıya atmaya çalışıyor. Biz de bu eve izinsiz girdik. Ona göre de, tüm bu yaşadıklarımızı hak ettik. Bak şu karşıdaki taş tahtta oturan iskelete! Bize parmağıyla çıkışın yönünü gösteriyor."